

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 3Cob/11/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7212202200
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 09. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Drahomíra Brixiová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2020:7212202200.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Drahomíry Brixiovej a členov senátu JUDr. Vladimíra Hriba, PhD. a JUDr. Gabriely Varhalíkovej v spore žalobcu: GENERAL FACTORING, a.s., Mostová 2, Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 35838825, zastúpeného spoločnosťou Jakubčák, advokátska kancelária, s.r.o. so sídlom v Bratislave, Michalská 14, IČO: 47255706, proti žalovaným: 1. H. G. O., K..XX.X.XXXX, I. O. S.e, R. X, 2. H. W., K.. XX.X.XXXX, I. O. O.a, O. X, obaja zastúpení JUDr. Darinou Solárovou, advokátkou, Škultétyho 3, Košice, v konaní o 8.669,76 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Košice II č.k. 35Cb/215/2013-407 zo dňa 24.10.2018 takto

rozhodol:

I. P o t v r d z u j e rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a vo výroku o trovách konania.

II. Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom konanie nad sumu 2.167,44 eur s 9% ročným úrokom z omeškania od 21.12.2010 do zaplatenia zastavil, v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a vyslovil, že žalovaní v 1. a 2. rade majú právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2. Toto rozhodnutie odôvodnil súd prvej inštancie tým, že žalobca pôvodne podanou žalobou zo dňa 26.1.2012 žiadal, aby súd zaviazal žalovaných v 1. a 2. rade zaplatiť mu spoločne a nerozdielne sumu 11.584,49 eur spolu s 12,10% ročným úrokom zo sumy 11.584,49 eur od 17.3.2011 do zaplatenia, s 9% ročným úrokom z omeškania zo sumy 11.584,49 eur od 22.12.2010 do zaplatenia, z titulu neuhradenia úveru poskytnutého žalovanému v 1. rade právnym predchodcom žalobcu Slovenskou sporiteľňou a.s. na základe Zmluvy o splátkovom úvere č. 0179251466. Podaním zo dňa 4.2.2016 žiadal zaviazat' žalovaných zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne sumu 8.669,76 eur spolu s 9% ročným úrokom z omeškania zo sumy 3.448,82 eur od 21.12.2010 do zaplatenia, zo sumy 98,52 eur od 11.1.2012 do zaplatenia, zo sumy 98,52 eur od 11.2.2012 do zaplatenia, zo sumy 98,52 eur od 11.3.2012 do zaplatenia, zo sumy 98,52 eur od 11.4.2012 do zaplatenia, zo sumy 98,52 eur od 11.5.2012 do zaplatenia, zo sumy 98,52 eur od 11.6.2012 do zaplatenia, zo sumy 98,52 eur od 11.7.2012 do zaplatenia, zo sumy 98,52 eur od 11.8.2012 do zaplatenia, zo sumy 98,52 eur od 11.9.2012 do zaplatenia, zo sumy 98,52 eur od 11.10.2012 do zaplatenia, zo sumy 98,52 eur od 11.11.2012 do zaplatenia, zo sumy 98,52 eur od 11.12.2012 do zaplatenia, zo sumy 98,52 eur od 11.1.2013 do zaplatenia, zo sumy 98,52 eur od 11.2.2013 do zaplatenia, zo sumy 98,52 eur od 11.3.2013 do zaplatenia, zo sumy 98,52 eur od 11.4.2013 do zaplatenia, zo sumy 98,52 eur od 11.5.2013 do zaplatenia, zo sumy 98,52 eur od 11.6.2013 do zaplatenia, zo sumy 98,52 eur od 11.7.2013 do zaplatenia, zo sumy 98,52 eur od 11.8.2013 do zaplatenia, zo sumy 98,52 eur

od 11.9.2013 do zaplattenia, zo sumy 98,52 eur od 11.10.2013 do zaplattenia, zo sumy 98,52 eur od 11.11.2013 do zaplattenia, zo sumy 98,52 eur od 11.12.2013 do zaplattenia, zo sumy 98,52 eur od 11.1.2014 do zaplattenia, zo sumy 98,52 eur od 11.2.2014 do zaplattenia, zo sumy 98,52 eur od 11.3.2014 do zaplattenia, zo sumy 98,52 eur od 11.4.2014 do zaplattenia, zo sumy 98,52 eur od 11.5.2014 do zaplattenia, zo sumy 98,52 eur od 11.6.2014 do zaplattenia, zo sumy 98,52 eur od 11.7.2014 do zaplattenia, zo sumy 98,52 eur od 11.8.2014 do zaplattenia, zo sumy 987,52 eur od 11.9.2014 do zaplattenia, zo sumy 98,52 eur od 11.10.2014 do zaplattenia, zo sumy 98,52 eur od 11.11.2014 do zaplattenia, zo sumy 98,52 eur od 11.12.2014 do zaplattenia, zo sumy 98,52 eur od 11.1.2015 do zaplattenia, zo sumy 98,52 eur od 11.2.2015 do zaplattenia, zo sumy 98,52 eur od 11.3.2015 do zaplattenia, zo sumy 98,52 eur od 11.4.2015 do zaplattenia, zo sumy 98,52 eur od 11.5.2015 do zaplattenia s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu plnenia povinnosť druhého žalovaného a v prevyšujúcej časti vzal žalobu späť.

3. Súd prvej inštancie ďalej poukázal na to, že v priebehu konania vo vyjadreniach učených žalovanými, títo namietali aktívnu legitímáciu žalobcu, keď uviedli, že na žalobcu nemohol byť postúpený tzv. živý úver, že žalobca nie je držiteľom bankového povolenia na poskytovanie bankových úverov, na ich správu, ktorá je súčasťou bankovej činnosti poskytovania úverov a nie je ani oprávnený podnikateľ v oblasti poskytovania úverov. S poukazom na skutočnosť, že v danom prípade ide o spotrebiteľský vzťah, žalovaní vzniesli aj námietku premlčania dlhu.

4. Súd prvej inštancie konštatoval, že rozsudkom zo dňa 23.5.2016 č.k. 35Cb/215/2013-361 zaviazal žalovaných povinnosťou zaplatiť žalobcovi sumu 8.669,76 eur s 9% ročným úrokom z omeškania zo sumy 3.448,82 eur od 21.12.2010 do zaplattenia a tiež 9% ročný úrok z jednotlivých súm a za obdobie špecifikované v zmysle žalobcom uplatneného žalobného petitu zo dňa 4.2.2016 a v prevyšujúcej časti konanie v dôsledku jeho späťvzatia zastavil a žalobcovi priznal náhradu trov konania. Rozsudok v jeho vyhovujúcej časti na základe odvolania žalovaných Krajský súd v Košiciach uznesením č.k. 3Cob/121/2016-384 zo dňa 29.12.2017 zrušil, vrátane súvisiaceho výroku o trovách konania a v zrušenom rozsahu vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Rozsudok v odvolaní nenapadnutej časti, vo výroku o zastavení konania v prevyšujúcej časti, nadobudol právoplatnosť dňa 7.7.2016. Keďže v priebehu konania po vrátení veci žalobca podaním zo dňa 22.10.2018 v časti nad sumu 2.167,44 eur spolu s 9% ročným úrokom z omeškania od 21.12.2010 do zaplattenia zbral žalobu späť a žiadal v tejto časti konanie zastaviť, súd prvej inštancie na základe tohto dispozičného úkonu žalobcu konanie v časti rozdielu medzi žalobným petitom a čiastočným späťvzatím zastavil v súlade s ustanovením § 145 ods. 2 Civilného sporového poriadku.

5. Súd prvej inštancie po vrátení veci a po vykonaní dokazovania oboznámením sa najmä s listinnými dôkazmi, okrem iného zistil, a to z odpovede Národnej banky Slovenska (ďalej „NBS“), že podľa zákona 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, že poskytovanie úverov spotrebiteľom z peňažných prostriedkov, ktoré neboli získané na základe verejnej výzvy nepodlieha bankovému povoleniu, pričom NBS vedie register veriteľov poskytujúcich spotrebiteľské úvery. NBS zároveň uviedla, že žalobcovi nebolo udelené bankové povolenie a nie je zapísaný v registri veriteľov vedenom NBS. Povolenie NBS podľa tohto oznámenia nepotrebuje poskytovateľ služieb podľa ustanovenia § 25 ods. 7 Zákona o bankách alebo iný poskytovateľ, ktorému bola správa úveru zverená na základe osobitnej zmluvy s bankou. NBS tiež uviedla, že banky sú oprávnené podľa Občianskeho zákonníka postúpiť svoje pohľadávky aj v prípade tzv. nezosplatnených pohľadávok tretej osobe za súčasného dodržania ustanovenia Zákona o bankách.

6. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa ustanovenia § 497 Obchodného zákonníka, § 504, § 524, § 303, § 52 ods. 1, § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách a uzavrel, že Zmluva o splátkovom úvere uzatvorená dňa 7.5.2005 medzi právnym predchodcom žalobcu, Slovenskou sporiteľňou a.s. ako dodávateľom a žalovaným v 1. rade ako spotrebiteľom, bola uzavretá podľa Obchodného zákonníka, jej obsah sa však spravuje aj ustanoveniami zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase jej uzatvorenia, pričom na vzťahy vzniknuté z tejto zmluvy sa vzťahujú aj ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka upravujúce spotrebiteľské zmluvy, čo medzi stranami sporu nebolo sporné. Vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že žalovaný v 1. rade ako dlžník s právnym predchodcom žalobcu ako veriteľom uzavrel dňa 7.5.2005 zmluvu, na základe ktorej bol poskytnutý bezúčelový peňažný úver vo výške 200.000,00 Sk s dohodnutou úrokovou sadzbou vo výške 12,10% ročne a s dohodnutou dobou

splatnosti úveru do 10.5.2015. Poskytnutý úver sa žalovaný v 1. rade zaviazal splácať v mesačných splátkach vo výške 2.968,00 Sk so splatnosťou k 10. dňu kalendárneho mesiaca. Žalovaný v 2. rade na základe Dohody o ručení s právnym predchodcom žalobcu, uzavretej v rovnaký deň sa zaviazal uspokojiť pohľadávku veriteľa v prípade, že tak neurobí dlžník. Rovnako mal za preukázané, že žalovaný v 1. rade svoju povinnosť splácať dlh riadne neplnil, úver riadne a včas nesplácal v stanovených lehotách a že dňa 21.12.2010 pôvodný veriteľ ako postupca uzavrel so žalobcom Zmluvu o postúpení pohľadávok, ktorej predmetom bola aj pohľadávka tvoriaca predmet tohto konania. Súd prvej inštancie konštatoval, že postúpenie pohľadávky oznámil postupca žalovanému v 1. rade listom zo dňa 28.12.2010 a vyzval ho na úhradu dlžnej sumy v celkovej výške 12.366,01 eur s príslušenstvom novému veriteľovi. Čiastočne uhradenú sumu 1.100,00 eur žalobca započítal na úrok z omeškania a úrok, takže celkový dlh predstavoval sumu 11.584,49 eur. Zdôraznil súd prvej inštancie, že primárne sa zaoberal otázkou platného postúpenia pohľadávky bankou a od nej sa odvíjajúcou aktívnou legitímáciou žalobcu, keďže úlohou súdu prvej inštancie v intenciách rozhodnutia odvolacieho súdu bolo posúdiť, či v čase postúpenia pohľadávky z právneho predchodcu žalobcu W. a.s. na žalobcu, boli pre platné postúpenie pohľadávky splnené kumulatívne všetky podmienky upravené v ustanovení § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Konštatoval súd prvej inštancie, že aktívnou vecnou legitímáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva žalobcovi ním uplatňované právo (nárok), resp. mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúvanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu) alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného) je imanentnou súčasťou každého súdneho konania. Nedostatok vecnej legitímácie znamená, že ten kto o sebe tvrdí, že je nositeľom hmotného oprávnenia alebo o ktorom žalobca tvrdí, je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti, nie je nositeľom oprávnenia alebo povinnosti, o ktorých sa koná. Súd prvej inštancie uviedol, že zákonná úprava postúpenia pohľadávky bankou resp. pobočkou zahraničnej banky je s účinnosťou od 1.1.2002 obsiahnutá v Zákone o bankách ako osobitná úprava (lex specialis) pred úpravou všeobecnou (lex generalis) o postupovaní pohľadávok v ustanovení § 524 až 530 Občianskeho zákonníka. Zdôraznil tiež, že ustanovenie § 92 ods. 8 Zákona o bankách upravuje zákonné predpoklady pre platné postúpenie pohľadávky banky, ktoré musia byť v čase jej postúpenia splnené, pričom pre platné postúpenie pohľadávky z bankového úveru, musia byť kumulatívne splnené zákonom vyžadované podmienky, a to predchádzajúca písomná výzva veriteľa, splatná pohľadávka banky a omeškanie klienta so splnením postupovanej pohľadávky je nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní. Zároveň uviedol, že postúpením nesplatenj pohľadávky subjektu odlišnému od banky by došlo k neoprávnenému vstupu iného subjektu do právneho vzťahu, ktorého účastníkom v zmysle Zákona o bankách môže byť iba držiteľ bankového povolenia a že mimoriadnu splatnosť celého zostatku úveru subjekt odlišný od držiteľa bankového povolenia úspešne uplatniť nemôže, keďže tomu bráni vyššie uvedená prekážka postúpenia nesplatenj pohľadávky. S poukazom aj na vyššie uvedené skutočnosti uzavrel, že pohľadávka tvoriaca predmet tohto konania, ktorá je tzv. živým úverom nemohla byť na žalobcu platne postúpená, a to aj z dôvodu, že žalobca nie je držiteľom bankového oprávnenia. Keďže súd prvej inštancie dospel k záveru o nedostatku aktívnej legitímácie žalobcu, rozhodovanie o ďalších nedostatkoch prvotného rozhodnutia súdu prvej inštancie vytykaných odvolacím súdom v uvedenej veci stratilo význam a s prihliadnutím na opísaný skutkový stav, pri aplikácii citovaných zákonných ustanovení, s prihliadnutím aj na právny názor odvolacieho súdu žalobu vo zvyšnej časti zamietol.

7. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 262 ods. 1, 2 CSP a keďže žalovaní mali v konaní plný úspech priznal im právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu v zmysle ustanovenia § 255 ods. 1 CSP.

8. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Odvolaním napadol výrok rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a tiež súvisiaci výrok o trovách konania. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutej časti zmenil tak, že žalovaný zaviazal na zaplatenie sumy 2.167,44 eur s 9% úrokom z omeškania zo sumy 2.167,44 eur od 21.12.2010 do zaplatenia s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu jeho plnenia povinnosť druhého žalovaného a žalobcovi prizná voči žalovaným náhradu trov konania vo výške 100%, alternatívne navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie. Odvolanie odôvodnil žalobca tým, že neboli splnené procesné podmienky, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je nepreskúmateľné, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, že súd nesprávnym procesným

postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, teda odvolacími dôvodmi podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm.a/, b/, d/, f/ a h/ CSP. Poukazujúc na správu NBS, že banky sú oprávnené podľa Občianskeho zákonníka postúpiť svoje pohľadávky aj v prípade tzv. nezosplatnených pohľadávok tretej osobe za súčasného dodržania ustanovenia Zákona o bankách, citoval ustanovenie § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, z ktorého vyvodil, že výzva banky nie je potrebná, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočky zahraničnej banky presiahol jeden rok. Poukázal na to, že v čase postúpenia pohľadávky žalobcovi, súčet omeškaní žalovaných presiahol jeden rok, čo banke umožňuje postúpiť pohľadávku tretej osobe bez obmedzenia, na čo poukázal už v konaní pred súdom prvej inštancie. Žalobca ohľadne rozboru § 92 ods. 8 bankového zákona čiastočne citoval rozsudok NS SR z 28.3.2018 sp.zn. 7Cdo/26/2017 a uviedol, že „Z výpisov z účtu odporcu v 1. rade, ktoré navrhovateľ predložil v konaní vyplýva, že odporcovia v 1. a 2. rade na splátky úveru v období od 9.8.2006 do 15.5.2008 neuskutočnili ani jednu úhradu t.j. dostali sa týmito splátkami do omeškania, ktoré presiahlo obdobie 21 mesiacov, v zmysle uvedeného zákonného ustanovenia.“, a preto rozhodnutie súdu prvej inštancie s poukazom na túto skutočnosť považoval za nesprávne. Zastával totiž názor, že výzva banky nie je potrebná, ak súčet všetkých omeškaní klienta (žalovaných) so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke jeden rok presiahol. Žalobca poukázal tiež na ustanovenie § 89 ods. 1 Zákona o bankách, ktorý pripúšťa úpravu vzťahov medzi bankou a klientom odchyľne od ustanovení daného zákona, pokiaľ zákon odchyľku nevyklučuje, pričom ustanovenie § 92 ods. 8 Zákona o bankách nevyklučuje odchyľnu úpravu vzájomných vzťahov. Uviedol, že v danom prípade si zmluvné strany dohodli možnosť postúpenia pohľadávky(bod 18.14 Všeobecných obchodných podmienok) nepodmienenú počtom dní omeškania, prípadne zaslaním písomnej výzvy a vzhľadom k uvedenému zastával názor, že došlo k platnému postúpeniu pohľadávky. Žalobca ďalej s odkazom na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove, ktorý vo svojom rozhodnutí zo dňa 25.8.2016 v konaní sp.zn. 11Co/11/2015 okrem iného citoval rozhodnutia ústavných súdov (sp.zn. II. ÚS 87/04 - ÚS ČR, ÚS ČR sp.zn. II. ÚS 165/2011) a tiež rozhodnutie ÚS SR sp.zn. I. ÚS 242/2007, v ktorom súd zdôrazňuje, že základným princípom výkladu zmlúv je priorita výkladu, ktorý nezakladá neplatnosť zmluvy pred takým výkladom, ktorý neplatnosť zmluvy zakladá, ak sú možno obidva výklady. Žalobca následne v odvolaní namietal tiež, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, čo s odkazom na ust. § 220 ods.1 CSP odôvodnil nedostatočným odôvodnením rozsudku vo vzťahu k tomu, čo v podanom odvolaní uviedol. V nadväznosti na túto námietku citoval okrem iného aj z rozhodnutí NS SR (sp.zn. 8Sžo/191/2010, sp.zn. 2MCdo/7/2009, sp.zn. 2Cdo/170/2005 a sp.zn. 7Cdo/136/2003) a tiež z rozhodnutí Ústavného súdu SR (sp.zn. III.ÚS 119/03, sp.zn. IV. ÚS 115/3, sp.zn. III. ÚS 107/07), z textu komentára k § 157 O.s.p. a uviedol, že právo na spravodlivý proces vyžaduje, aby rozhodnutie bolo odôvodnené, že odôvodnenie rozhodnutia je zárukou toho, že výkon spravodlivosti nie je arbitrárny, je predpokladom toho, aby strany mohli účinne uplatňovať právo na opravné prostriedky a je predpokladom kontroly výkonu spravodlivosti zo strany verejnosti. Účastník konania má teda právo na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takémuto uplatneniu. To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho konania vyplýva aj z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Ruiz Toria v Španielsko z 9.12.1994, Hiro Balani v Španielsko z 9.12.1994, atď.). Uviedol tiež, že povinnosťou súdu dostatočne odôvodniť svoje rozhodnutie vyplýva aj zo základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, čl. 6 ods.1 Dohovoru a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (I. ÚS 108/07, II. ÚS 410/06, I. ÚS 87/1993 PL. ÚS 16/1995, II. ÚS 80/1999, II. ÚS 243/2005, IV. ÚS 14/2007). Žalobca poukázal aj na ďalšie rozhodnutia Ústavného súdu SR (napr.IV. ÚS 115/03, III. ÚS 119/3, III. ÚS 209/4), v ktorých Ústavný súd SR vo vzťahu k povinnosti sudcov vyrovnáť sa s argumentmi účastníkov konania uviedol, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. uplatnením nárokov a obranou proti takémuto uplatneniu ako aj, že z práva na spravodlivé súdne konanie v tejto súvislosti vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04). Žalobca zastával názor, že uvedené vyplýva aj z judikatúry Európskeho súdu, avšak nemôže byť chápané tak, že vyžaduje detailnú odpoveď na každý argument (napr. Van de Hurk v. Holandsko § 61). Záverom podaného odvolania

žalobca citoval článok 2 ods. 1 až 3 Civilného sporového poriadku a mal za to, že uvedené zakladá neporušiteľnosť postupov podľa záverov rozhodnutí Najvyššieho súdu SR a Ústavného súdu SR tak ako ich uviedol vo svojom odvolaní.

9. Žalovaní sa k odvolaniu podanému žalobcom písomne nevyjadrili.

10. Odvolaním nebol napadnutý výrok rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým konanie nad sumu 2.167,44 eur s 9% ročným úrokom z omeškania od 21.12.2010 do zaplatenia zastavil, v tejto časti nadobudol rozsudok právoplatnosť, a preto nebol odvolacím súdom preskúmaný. Predmetom odvolacieho prieskumu bol výrok rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým súd v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a súvisiaci výrok o trovách konania.

11. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd prejednal odvolanie žalobcu, ktoré bolo podané v zákonnej lehote, oprávnenou osobou, proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia pojednávania, pretože nejde o odvolanie proti rozhodnutiu, na prejednanie ktorého je potrebné nariadiť odvolacie pojednávanie podľa § 385 ods. 1 zák.č. 160/2015 Z.z. - Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Vec prejednal podľa § 379 - § 385 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutej zamietajúcej časti je potrebné potvrdiť, pretože je vo výroku vecne správny.

12. Podľa § 470 ods. 1 a ods. 2 prvá veta CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona zostávajú zachované.

13. Predmetné konanie sa začalo dorúčením žaloby súdu prvej inštancie v roku 2012, teda za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku. Súd prvej inštancie vo veci rozhodol a odvolanie bolo žalobcom podané za účinnosti Civilného sporového poriadku, podľa ustanovení ktorého odvolací súd posudzoval správnosť postupu súdu prvej inštancie a dôvodnosť podaného odvolania.

14. Žalobca uplatnil odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm.a/, b/, d/, f/ a h/ CSP. Odvolací súd dospel k záveru, že žalobcom uplatnené odvolacie dôvody nie sú naplnené.

15. Odvolanie možno odôvodniť podľa § 365 ods. 1 písm.a/ CSP tým, že neboli splnené procesné podmienky. Procesné podmienky sú podmienky, za ktorých môže súd konať a rozhodnúť (§ 161 ods. 1 CSP). Skúmanie splnenia procesných podmienok je úradnou povinnosťou súdu počas celého priebehu konania a zistenie nedostatku procesnej podmienky, ktorej nedostatok je neodstrániteľný, bráni súdu v konaní a rozhodnutí vo veci a vedie k zastaveniu konania. Vadou predpokladanou týmto ustanovením trpí konanie v prípade absencie žaloby v sporovom konaní alebo ak súd prisúdi viac ako žalobca žiadal; ak nie je daná právomoc súdu, pretože vo veci mal konať iný orgán; v prípade nedostatku príslušnosti súdu; v prípade vecnej, osobitnej, výlučnej miestnej príslušnosti alebo kauzálnej príslušnosti; ak na strane strany sporu absentuje procesná subjektivita; v prípade nedostatku procesnej spôsobilosti strany sporu a ak je tu prekážka začatého konania a prekážka rozsúdenej veci. Žalobca aj keď uplatnil v podanom odvolaní tento odvolací dôvod, neuviedol konkrétne, nedostatkom ktorej procesnej podmienky konanie trpí a odvolací súd nedostatok procesných podmienok v konaní nezistil, preto tento odvolací dôvod nie je daný.

16. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm.b/ CSP t.j. že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces je daný vtedy, ak súd porušil ktorékoľvek procesné právo strany sporu, pričom musí ísť o také pochybenie vo vzťahu k celému konaniu, že z dôvodu takého pochybenia súdu sa javí byť nespravodlivým celé konanie.

17. Podstata práva na spravodlivý proces spočíva v poskytnutí záruky, že prejednanie a rozhodnutie veci prebehne v súlade so zákonom. Dôležitou súčasťou obsahu práva na spravodlivý proces je právo strany sporu na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany.

Porušenie tohto práva má za následok odňatie možnosti náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu, proti ktorému chce strana sporu využiť možnosť opravného prostriedku. Nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je preto porušením práva na spravodlivé súdne konanie. Rozhodnutie je nepreskúmateľné, ak pre jeho nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov v jeho odôvodnení nie je možné zistiť, ako súd dospel k záverom, na ktorých založil svoje rozhodnutie a ako dospel k samotnému rozhodnutiu v danej veci.

18. Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby všeobecný súd sa stotožnil s jeho právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý súdny proces neznamena ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, resp. toho aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecných záväzných právnych predpisov, ktoré predkladá účastník konania.

19. Podľa § 220 ods. 2 CSP, v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

20. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré aj keď stručne ale zrozumiteľne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (uznesenie Ústavného súdu SR sp.zn. IV. ÚS 115/03 z 3.7.2003).

21. Odvolací súd zastáva názor, že súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí stručne ale dostatočne a zrozumiteľne zodpovedal otázky podstatné pre rozhodnutie vo veci a v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol, z ktorých dôkazov a tvrdení strán sporu vychádzal, ako tieto hodnotil a aké úvahy ho viedli k záverom vyjadreným vo výroku rozsudku. Napadnutý rozsudok preto spĺňa požiadavky vyžadované zákonom pre jeho zrozumiteľnosť a preskúmateľnosť. Napadnuté rozhodnutie nemožno považovať ani za zjavne neodôvodnené, pretože súd prvej inštancie sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Iba skutočnosť, že žalovaný nesúhlasí s právnym názorom súdu prvej inštancie, nemôže viesť k záveru o nespreskúmateľnosti, zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti jeho rozhodnutia (napr. I. ÚS 188/06). Odvolací súd s poukazom na vyššie uvedené len dodáva, že súd prvej inštancie napadnutý rozsudok odôvodnil v dostatočnom rozsahu (v zmysle zásad uvedených v ustanovení § 220 CSP) tak, aby bol pre strany sporu ale aj tretie osoby zrozumiteľný, a preto žalobcom uplatnený odvolací dôvod nie je naplnený.

22. Inou vadou sa podľa § 365 ods. 1 písm.d/ CSP rozumie také porušenie procesných predpisov, ktoré mohlo mať vplyv na výrok napadnutého rozhodnutia. Ide predovšetkým o porušenie procesných práv účastníka, ktoré nemožno podradiť pod ostatné ustanovenia § 365 ods. 1 CSP ale ich dôsledok sa mohol (nemusel) prejaviť vo výsledku konania formulovanom vo výroku súdneho rozhodnutia vo veci samej. Odvolací súd uvádza, že musí ísť teda o vadu v procesnom postupe súdu napr. nesprávne realizovaná poučovacia povinnosť alebo absencia poučenia, ak malo byť vykonané a pod. Z judikatúry Najvyššieho súdu SR vyplýva, že pojem „procesný postup“ vysvetlil vo viacerých rozhodnutiach vydaných do 30.6.2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (R 129/1999, 1Cdo/6/2014, 3Cdo/38/2015, 5Cdo/201/2011, 6Cdo/90/2012). Podľa záveru Najvyššieho súdu SR, tento pojem nemožno vykladať extenzívne, jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie

však rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku. Najvyšší súd SR uzavrel, že takýto výklad možno použiť aj na procesnú úpravu platnú od 1.7.2016 (rozhodnutie NS SR sp.zn. 7Cdo/17/2017 zo dňa 28.6.2017). Vzhľadom na to, že žalobca neuviedol, okrem skutkových tvrdení skutočnosti, ktoré by svedčili o procesnom pochybení súdu (tvrdenú nepreskúmateľnosť odvolací súd subsumoval pod § 365 ods. 1 písm.b/ CSP), ktoré by malo za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a odvolací súd takéto pochybenie v procesnom postupe súdu prvej inštancie nezistil, preto tento odvolací dôvod nie je naplnený.

23. Skutkovým zistením, ktoré nemá oporu vo vykonanom dokazovaní podľa § 365 ods. 1 písm.f/ CSP, je výsledok hodnotenia dôkazov súdom, ktorý nezodpovedá postupu vyplývajúceho z ustanovenia § 191 ods. 1 CSP, v zmysle ktorého dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti a pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Skutkové zistenie nemá oporu vo vykonanom dokazovaní vtedy, ak súd vezme do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov nevyplynuli a v konaní ani inak nevyšli najavo, alebo vtedy ak neprihliadne na rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli preukázané vykonanými dôkazmi alebo vyšli za konania najavo, alebo vtedy, ak sa v ním vykonanom hodnotení dôkazov alebo poznatkov, ktoré vyšli v konaní najavo vyskytne logický rozpor. Skutkové zistenie nemá v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní vtedy, ak sa týka takých podstatných skutočností, ktoré boli významné z hľadiska hmotnoprávneho posúdenia veci.

24. K odvolaciemu dôvodu v zmysle ustanovenia § 365 ods. 1 písm.h/ CSP, odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, to znamená vyvodzuje zo skutkového zistenia aké práva a povinnosti majú strany sporu podľa príslušného právneho predpisu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis ale nesprávne ho vyložil, teda v skutkových okolnostiach z právnej normy vyvodil nesprávne závery o právach a povinnostiach strán.

25. Odvolací súd po preskúmaní rozsudku v napadnutej časti a predchádzajúceho procesného postupu súdu v konaní, z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov, avšak predovšetkým v rozsahu konkrétnych námietok žalobcu vymedzených v podanom odvolaní, dospel k záveru, že odvolanie nie je opodstatnené, pretože rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti je vo výroku vecne správne.

26. Žalobca vo svojich odvolacích námietkach tvrdil, na rozdiel od súdu prvej inštancie, že je vo veci aktívne legitimovaný a že výzva banky nie je potrebná, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok, z čoho vyvodil, že uvedené banke umožňuje postúpiť pohľadávku tretej osoby bez obmedzenia. Zároveň poukázal na výpis účtu dlžníka, že žalovaní na splátky úveru v období od 9.8.2006 do 15.5.2008 neuskutočnili ani jednu úhradu t.j. dostali sa s týmito splátkami do omeškania, ktoré presiahlo obdobie 21 mesiacov v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách.

27. Pre označenie stavu vyplývajúceho z hmotného práva, kedy je jedna strana subjektom práva a druhá strana subjektom tomuto právu zodpovedajúcej povinnosti, o plnenie ktorej v konaní ide, sa v sporovom konaní používa pojem „vecná legitímácia“. Z hľadiska posúdenia vecnej legitímácie nie je rozhodujúce, či a na základe čoho sa určitá fyzická alebo právnická osoba len subjektívne cíti byť účastníkom určitého hmotnoprávneho vzťahu, ale vždy iba to, či účastníkom objektívne je, alebo nie je. Nedostatok aktívnej vecnej legitímácie znamená, že ten, kto o sebe tvrdí, že mu uplatnený nárok patrí (žalobca), v skutočnosti nie je nositeľom hmotnoprávneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide; o nedostatok pasívnej vecnej legitímácie ide naopak vtedy, ak ten, o kom žalobca tvrdí, že je povinný plniť (žalovaný), nie je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti, o ktorú v konaní ide (porovnaj napr. rozsudok NS SR sp.zn. 3Cdo/192/2004 uverejnený v periodiku zo Súdnej praxe č. 46/2008). Nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v konaní je dôvodom na zamietnutie žaloby (porovnaj napr. uznesenie NS SR z 27.2.2015 sp.zn. 4Obdo/7/2014). Súd prvej inštancie sa pri posudzovaní aktívnej vecnej legitímácie žalobcu so zreteľom na spotrebiteľský charakter právneho vzťahu strán, čo nebolo medzi stranami sporné, v ktorom žalovaný v 1. rade (dlžník) ako spotrebiteľ požíva zvýšenú ochranu, medzi iným tiež i pred nepriaznivými dôsledkami dispozície s pohľadávkou voči nemu, správne

sústredil na otázku platnosti Zmluvy o postúpení pohľadávok, od ktorej žalobca uplatnený nárok odvíjal a v intenciách odvolacieho súdu celkom opodstatnene skúmal tiež, či vyhovuje i osobitným požiadavkám vzťahujúcich sa na postúpenie bankovej pohľadávky. V tomto postupe správne súd prvej inštancie aplikoval ustanovenie § 92 ods. 8 zák.č. 483/2001 Z.z. o bankách v znení neskorších zmien a doplnkov. Na posudzovaný prípad prvoinštančný súd aplikoval správnu normu, i keď sčasti ju nie dostatočne interpretoval.

28. Odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že vo všeobecnosti platí, že postúpenie pohľadávky (cesia) spočíva v tom, že do existujúceho záväzku namiesto doterajšieho veriteľa vstúpi nový veriteľ, čiže dochádza k zmene v osobe veriteľa. Táto zmena sa nedotýka práv ani povinností dlžníka vyplývajúcich pre neho zo záväzku, a preto sa na platnosť Zmluvy o postúpení nevyžaduje súhlas dlžníka. Zámerom právnej úpravy postúpenia pohľadávky je zabrániť tomu, aby postúpením pohľadávky došlo k zhoršeniu právneho postavenia dlžníka. Za tým účelom sa mu zachovávajú všetky námietky proti postúpenej pohľadávke a rovnako aj možnosť namietat voči tejto pohľadávke svoje vzájomné pohľadávky. Následky postúpenia sa tak predovšetkým prejavia v právnom postavení postupcu, ktorý stráca postúpenú pohľadávku so všetkým príslušenstvom i právami s ňou spojenými. Postupník sa na základe postúpenia pohľadávky stane veriteľom namiesto postupcu a pohľadávku nadobudne so všetkými právami, ktoré sú s ňou spojené. Keďže ide o významnú zmenu v osobe veriteľa ustanovuje Občiansky zákonník pre postúpenie pohľadávky písomnú formu a zároveň ustanovuje, ktoré pohľadávky nie sú spôsobilým predmetom postúpenia (§ 524 až 530 Občianskeho zákonníka).

29. Zákon č. 483/2001 Z.z. o bankách (ďalej len „Zákon o bankách“) je osobitným právnym predpisom upravujúcim činnosť bánk, ktorého § 92 ods. 8 zároveň veľmi presne upravuje, za akých okolností môže banka postúpiť pohľadávku z úveru na inú banku a tiež aj na tretiu osobu, a to aj na osobu bez bankovej licencie a bez súhlasu dlžníka, teda upravuje osobitné podmienky, ktorých splnenie je na platné postúpenie potrebné.

30. Podľa ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách v znení neskorších zmien a doplnkov, ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhší ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu, vrátane jej príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom, len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

31. Odvolací súd považuje za potrebné prisvedčiť súdu prvej inštancie v tom, že zákonná úprava postúpenia pohľadávky bankou resp. pobočkou zahraničnej banky je obsiahnutá v Zákone o bankách ako osobitná úprava (lex specialis), ktorý je teda špeciálnym predpisom vo vzťahu k Občianskemu zákonníku (lex generalis) o postupovaní pohľadávok v ustanovení § 524 až 530 Občianskeho zákonníka. Odvolací súd sa stotožňuje s názorom a závermi súdu prvej inštancie, že zo znenia ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách vyplýva, že pre platné postúpenie pohľadávky z bankového úveru musia byť kumulatívne splnené špeciálne podmienky, za ktorých môže byť banková pohľadávka (alebo jej časť) postúpená, a to ak je pohľadávka 1/ splatná, a to až po predchádzajúcej 2/ písomnej výzve a kumulatívne, ak je splnené 3/ omeškanie dlžníka so splnením postupovanej pohľadávky, nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní. Zároveň odvolací súd dodáva, že v prípade ich nedodržania prichádza sankcia v podobe absolútnej neplatnosti právneho úkonu postúpenia v zmysle ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka. Splnenie osobitných zákonných predpokladov postúpenia bankovej pohľadávky sa vyžaduje aj z dôvodu, že po postúpení pohľadávky rôznym subjektom (mimo banky) už nie je zachovaná možnosť dohľadu a dozoru Národnej banky Slovenska ako centrálnej banky.

Je tiež potrebné zdôrazniť, že následkom postúpenia pohľadávky, ohľadne ktorej cesia podľa § 525 Občianskeho zákonníka alebo podľa špeciálnych predpisov nie je dovolená, je absolútna neplatnosť Zmluvy o postúpení pre jej rozpor so zákonom (§ 39 Občianskeho zákonníka). Ak dôjde teda k postúpeniu pohľadávky, ohľadne ktorej to zákon zakazuje alebo ohľadne ktorej postúpenie podmieňuje splnením zákonných podmienok, ktoré splnené neboli, ide o cesiu neplatnú od počiatku ex tunc a jej neplatnosť nemožno zhojiť. Je tiež potrebné zdôrazniť, že vyššie uvedené zákonné predpoklady pre platné postúpenie pohľadávky banky musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky.

32. Z obsahu spisu je zrejmé, že žalovaný v 1. rade svoje povinnosti dlžníka splácať úver riadne a včas riadne neplnil, čo vyplýva aj úverového účtu žalovaného v 1. rade a nesporným je aj skutočnosť, že dňa 21.12.2010 pôvodný veriteľ (právny predchodca žalobcu) ako postupca uzavrel so žalobcom Zmluvu o postúpení pohľadávok, ktorej predmetom bola aj pohľadávka tvoriaca predmet tohto konania. Postúpenie pohľadávky oznámil postupca žalovanému v 1. rade listom zo dňa 28.12.2010 a zároveň ho vyzval na úhradu dlžnej sumy uhrádzať novému veriteľovi. Odvolací súd považuje za potrebné, v súvislosti s nesplácaním dlhu riadne a včas poukázať na to, že banka je v prípade porušenia zmluvnej povinnosti dlžníka splácať úver riadne a včas oprávnená vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru po doručení výzvy dlžníkovi za podmienok stanovených v Zákone o bankách alebo Zmluvu o úvere vypovedať, prípadne od nej odstúpiť v súlade so Všeobecnými obchodnými podmienkami. Právny predchodca ani jednu z týchto možností nevyužil. S poukazom na vyššie uvedené je však potrebné zdôrazniť, že písomná výzva banky dlžníkovi je prvým predpokladom pre cesiu bankovej pohľadávky alebo jej časti na inú osobu. Žalobca však takýto dôkaz v konaní nepredložil, z čoho možno vyvodíť, že žalobca nepreukázal už prvú podmienku kogentne stanovenú v § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Písomné oznámenie postupcu (banky) žalovanému o postúpení pohľadávky totiž nie je výzvou ako má na mysli citované ustanovenie § 92 ods. 8 Zákona o bankách a ani ju nenahrádza, pričom dôkazné bremeno v tomto smere bolo na žalobcovi.

33. S poukazom na vyššie uvedené z dôvodu nesplnenia podmienok postúpenia podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách je potrebné považovať záver súdu o nedostatku aktívnej legitímácie žalobcu za vecne správny, z dôvodu ktorého odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v jeho zamietajúcej časti podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil ako vecne správny.

34. Zároveň odvolací súd na potvrdenie správnosti tohto záveru odkazuje aj na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 1Cdo/147/2017 zo dňa 24.4.2018, ktorý bol uverejnený v Zbierke rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SR pod č. R60/2018 a v ktorom dovolací súd vyjadril názor, že ust. § 92 ods. 8 zák.č. 483/2001 Z.z. o bankách neupravuje len ochranu bankového tajomstva ale tiež práva klienta v súvislosti s postúpením pohľadávky a že postúpenie pohľadávky, ku ktorému došlo v rozpore s týmto ustanovením je neplatný právny úkon.

35. Pokiaľ žalobca tvrdí, že výzva banky podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách nie je potrebná, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok, čo podľa jeho názoru vyplýva z rozboru ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách, uvedeného v rozsudku Najvyššieho súdu SR z 28.3.2018 sp.zn. 7Cdo/26/2017, z ktorého čiastočne citoval, odvolací súd sa s týmto názorom odvolateľa nestotožňuje a považuje ho za nesprávny, pretože ním tvrdené závery z uvedeného rozsudku nevyplývajú. Práve naopak, obdobnú argumentáciu považoval, ako to vyplýva aj z dôvodov rozhodnutia vo veci sp.zn. 7Cdo/26/2017, dovolací súd za zjavne neudržateľnú. Zároveň odvolací súd dodáva, že nepreukázanie splnenia už vyššie spomenutých podmienok postúpenia podľa § 92 ods. 8 zák.č. 483/2001 Z.z. o bankách platí aj na čiastkové pohľadávky (splátky úveru) splatné pred uzavretím Zmluvy o postúpení pohľadávok. K tvrdeniu odvolateľa, že z výpisov účtu žalovaného v 1. rade vyplýva, že žalovaný na splátky úveru v období od 9.8.2006 do 15.5.2008 neuskutočnili ani jednu úhradu odvolací súd len dodáva, že z výpisu z účtu žalovaného v 1. rade, predloženého žalobcom vyplýva, že dňa 9.8.2006 bola vykonaná splátka vo výške 11.831,00 Sk a splátky aj keď nie riadne a včas boli následne vykonávané (15.5.2008 v sume 3000,00 Sk, 21.7.2008 v sume 3000,00 Sk, 29.9.2008 v sume 3000,00 Sk, 30.12.2008 v sume 3000,00 Sk, 30.12.2008 v sume 3000,00 Sk, 13.3.2009 v sume 99,58 eur a 28.12.2009 v sume 200 eur).

36. Vzhľadom na nedôvodne vyvedené závery žalobcu, dáva odvolací súd zároveň do pozornosti rozsudok Najvyššieho súdu SR z 28.3.2018 sp.zn. 7Cdo/26/2017, ktorý v obdobnej veci zamietol dovolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline sp.zn. 11Co/235/2016 riešiac otázku nastolenú dovolateľom, a to či ustanovenie § 92 ods. 8 Zákona o bankách upravuje podmienky, ktorých splnenie je potrebné pre prelomenie bankového tajomstva v prípade postúpenia pohľadávky banky na inú osobu (ktorý výklad zastával dovolateľ) alebo podmienok, ktorých splnenie je potrebné pre platné postúpenie pohľadávky banky na inú osobu (čo je daný prípad). Dovolací súd sa stotožnil s výkladom podaným súdom a po vykonaní rozboru ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách dospel k tomu, že „celkom jednoznačne (ustanovenie § 92 ods. 8 - poznámka odvolacieho súdu) definuje podmienky, za akých možno resp. nemožno postúpiť pohľadávku patriacu banke (ktorou sa v nasledovnom rozumie rovnako ako v zákone i pobočka zahraničnej banky) buď inej banke alebo aj subjektu, ktorý nie je bankou. Prvá veta ustanovenia definuje dve takéto podmienky (nad rámec písomnej formy Zmluvy o postúpení a nepotrebnosti súhlasu klienta s takýmto krokom, ktoré predpokladá už ustanovenie § 524 ods. 1 Občianskeho zákonníka), z ktorých prvou je písomná výzva banky uvažujúcej o postúpení riadne nesplácanej úverovej pohľadávky klientovi, aby pohľadávku splnil a druhou nepretržité viac než 90 dní trvajúce omeškanie klienta so splnením čo i len časti jeho peňažného záväzku zodpovedajúce pohľadávke banky. Druhá veta potom obsahuje úpravu situácie, v ktorej (napriek splneniu podmienok postúpenia) banka uplatniť právo pohľadávku postúpiť nebude môcť ..... Z takejto úpravy vyplýva zjavná neudržateľnosť argumentácie dovolateľa tým, že v prípade súčtu všetkých omeškaní úverového dlžníka trvajúceho viac než rok sa nemusí trvať ani na výzve banky klientovi pred postúpením pohľadávky, keď časť úpravy o tom, že skôr uvedené neplatí, sa vzťahuje výlučne na zachovanie práva banky uplatniť právo na postúpenie pohľadávky napriek neskoršiemu plneniu klienta a nie aj na ustúpenie od podmienok, za ktorých k postúpeniu možno pristúpiť .... To obdobne platí aj o nosnej časti samým dovolateľom ponúknutej odpovede na otázku predostieranú dovolaním, teda že § 92 ods. 8 Zákona o bankách ako celok treba chápať len ako úpravu podmienok, za ktorých môže dôjsť k prelomeniu bankového tajomstva, pretože takáto interpretácia opomína, že splnením podmienok podľa prvej vety ustanovenia zákonodarca podmienil nielen postúpenie pohľadávok mimo tzv. bankový sektor, ale tiež také postúpenie, pri ktorom pohľadávku patriacu pôvodne jednej banke, prevezme iná osoba s rovnakým statusom. Tým, čo je ale z pohľadu správnosti úvah nižších súdov v prejednávanej veci podľa názoru dovolacieho súdu tým najdôležitejším, je to, že zedefinovanie v rámci bankového zákona podmienok, za ktorých môže banka pristúpiť k postúpeniu pohľadávky, je z povahy veci úpravou, ktorej zmyslom (účelom) je to, že bez splnenia takýchto podmienok k postúpeniu prísť nemôže (nesmie)..., ... na nesprávne sa zákonom výslovne ustanoveným spôsobom, teda odmietnutie urobiť za dost' pomerne jednoznačnej právnej úpravy, je potrebné nazerať ako na zakázané, a teda i odporujúce zákonu. Ak zákonným dôsledkom rozporu právneho úkonu (nerozhodno, či obsahu úkonu alebo len jeho účelu) so zákonom je v sfére súkromného práva jeho neplatnosť, podľa názoru dovolacieho súdu neexistuje prakticky žiaden priestor pre inú interpretáciu úpravy rozhodnej aj pre výsledok konania v prejednávanej veci, než tú, že podmienky podľa § 92 ods. 8 vety prvej Zákona o bankách, za splnenia ktorých môže banka postúpiť svoju pohľadávku inému subjektu, sú z povahy veci podmienkami, bez splnenia ktorých k postúpeniu prísť nesmie (je zakázané). Nerešpektovanie takejto úpravy má potom za následok neplatnosť Zmluvy o postúpení pohľadávky pre rozpor so zákonom (§ 39 OZ). ... ak neplatnosť Zmluvy o postúpení pohľadávok bez ochoty alebo schopnosti žalobcu preukázať splnenie podmienky postúpenia reprezentovanej písomnou výzvou banky pred postúpením spôsobila nedostatok prechodu žalobou uplatneného práva na žalobcu, a teda i nedostatok jeho aktívnej legitímácie konštatovaný už nižšími súdmi. Osobe s takýmto deficitom samozrejme nemohlo prislúchať ani oprávnenie na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru a vzhľadom na už priblížené nazeranie na vec, by do úvahy neprichádzalo ani odchýlenie sa účastníkov úverového vzťahu od úpravy celkom jednoznačnou pre jeden z nich“.

37. Podľa § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka, nemožno postúpiť pohľadávku, ak by postúpenie odporovalo zákonu alebo dohode s dlžníkom.

38. Podľa § 39 Občianskeho zákonníka, neplatný je právny úkon, ktorý svojich obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa priechá dobrým mravom.

39. Odvolateľ namietal, že žalovaný podľa Všeobecných obchodných podmienok bod 18.14, súhlasil s tým, že banka je oprávnená kedykoľvek postúpiť akékoľvek svoje pohľadávky, a to bez ohľadu na to, či sú

budúce alebo súčasné, bez ohľadu na právny vzťah, z ktorého vyplývajú, voči klientovi na tretiu osobu, teda banka si so svojím klientom dojednala vzájomné práva a povinnosti odchyľne od ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách s poukazom na § 89 ods. 1 tohto zákona, a preto došlo k platnému postúpeniu pohľadávky. Odvolací súd s takýmto názorom nesúhlasí, pretože ustanovenie § 92 ods. 8 Zákona o bankách, jednoznačne stanovuje zákonné podmienky, po splnení ktorých je možné postúpiť bankovú pohľadávku na tretiu osobu (aj nebankový subjekt) a ak tieto nie sú splnené, postúpenie je neplatné pre rozpor so zákonom a dojednanie obchádzajúce toto ustanovenie, navyše v neprospech spotrebiteľa, nemôže byť platné. Zároveň tiež dodáva, že Zmluva o postúpení je občianskoprávnou zmluvou, ktorú upravuje Občiansky zákonník, avšak táto charakteristika zmluvy nevylučuje možnosť upraviť osobitné podmienky jej platnosti pre špecifický okruh pohľadávok (bankové pohľadávky) v osobitnom zákone verejnoprávnej povahy (Zákon o bankách). Pre aplikáciu ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka je rozhodujúce zistenie, že právny úkon je v rozpore so zákonom. Ustanovenie § 39 OZ nerozlišuje, či ide o normu verejného alebo súkromného práva.

40. Odvolací súd z vyššie uvedených dôvodov majú, na zreteľ i požiadavku jednotnosti a komplexnosti civilného sporového konania, výrazom ktorej je tiež právnou praxou aprobovaná prípustnosť korekcie prípadných nesprávností, ktorých sa dopustil súd prvej inštancie v odvolacom konaní (porovnaj napr. rozhodnutie ESLP vo veci Adolf proti Rakúsku), s použitím ustanovenia § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil rozsudok v jeho zamietajúcej časti ako aj vo výroku o trovách konania, pretože je vo výroku rovnako vecne správny.

41. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP tak, že stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože žalobca nebol v odvolacom konaní úspešný a žalovaným, ktorí boli úspešní, žiadne preukázateľné trovy v odvolacom konaní nevznikli.

42. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa v ustanovení § 419 C.s.p.

Dovolanie možno podať v lehote dvoch mesiacov od doručenia tohto rozhodnutia odvolacieho súdu, na súde ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Dovolanie môže podať strana sporu v ktorej neprospech bolo toto rozhodnutie vydané, dovolanie môže podať aj intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 C.s.p.). Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy podľa § 427 ods. 1 C.s.p.

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom, dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom, okrem prípadov uvedených v § 429 ods. 2 C.s.p., ak má dovolateľ sám, alebo jeho zamestnanec alebo člen vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Inak dovolací súd dovolanie odmietne podľa § 447 písm. c) C.s.p.

V dovolaní podľa § 428 C.s.p. sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).